

Prosím, ty věci berme, jak jsou.
Příběh o nás dvou
dospět ke konci má...
V čem tkví ten svízel? Vím já?
Cosi dělí cestu mou a tvou.

Prosím, je jedno, kdo o co hrál...
Ztrácet glanc dál
moh' by jen hazardér.
Říci, tak odpust', je fér.
Prosím, pro mé slzy, pro tvůj žal.

Vždyť láska, ta lhát neumí.
Když déšť ji utlumí,
najednou je ta tam, odletí.
Unavená rozvleklou chorobou
odlétá od obou,
nechce žít v zajetí.
Z nás odlétá i z našich objetí...

Prosím, už nechme zbytečných gest!

Vždyť dá se to snést.
Z vlastní prohry mě viň!
Scházím ti čím dál tím míň...
Prosím, se stolu hledme spory smést.

Vždyť láska, ta lhát neumí.
Když déšť ji utlumí,
najednou je ta tam, odletí,
přesto však žít někde v nás bude dál.
Staletý ideál milostných objetí,
ten nezmizí už z našich pamětí.

Prosím, žij ve mně,
živ buď i mnou!
Ať svůj smysl měl
příběh nás dvou.